

Milena Jelen, predsednica sveta za družbeno aktivnost žensk:

VSE JE NAMENJENO ČLOVEKU

Predsednica šišenskega sveta za družbeno aktivnost žensk Milena Jelen je po rodu Noranjska. Iz Planine pri Rakeku se je osemčlanska družina drobnega trgovca priselila v Medvode leta 1940. Zivotali so na robu revščine in tako je mlada Milena kaj hitro postala dovezna za ideje Plehanova, ki jih je skojevcem v kraju potrpežljivo razlagal Franci Benčan. 25. maja 1944 je padel v Drvarju, vendar pa je njegovo delo obrodilo sadove že mnogo prej. Ob okupaciji 1941 večina medvoške mladine ni omahovala. Tudi Milena se je vključila v terensko delo, leta 1943 pa je odšla v partizane.

ju. Trikrat so prebrskali hišo od vrha do tal, le v omaro ni nihče pogledal. Vem, če bi me našli, bi danes tega ne pripovedovala... V hribih je bilo zanesljivo tudi hudo, vendar je bil človek svoboden, nič ni bilo pretežko, bili so mladi:

• »Najlepše je bilo, ko je prišla svoboda. Zakaj? Dosegli smo tisto, za kar smo se tolkli. Tega občutka žal ne more doživeti vsaka generacija. Takrat veliko naprej nismo razmišljali; življenje pa je teklo dalje, znašli smo se pred novimi problemi in spopadli smo se tudi z njimi...«

• Z ljudmi ima tovarišica Jelenova večnoma pozitivne izkušnje, nasploh od motiviranih ljudi mnogo pričakuje. Posebno jo zanimajo ženske. Zaveda se prisotnosti starih uscdlin v odnosih med moškimi in ženskami:

• »Če se delavke, kmetice in intelektualke same ne bodo borile za spreminjanje takih odnosov, se bo vse premikalo počasneje...«

• Borijo se. Mnogo stvari še šepa: nočno delo žensk, zdravstvena zaščita žensk (redni pregledi), delovni pogoji... Svet za družbeno-ekonomsko in politično aktivnost žensk je začel nastopati in prodirati v tovarne. Jasno je, da se morajo zadeve najprej premakniti v združenem delu. Svet se tesno povezuje s sindikatom. IO OOS imajo veliko razumevanja za namere sveta, pravzaprav imajo pogosto ista stališča. Led je torej v delovnih organizacijah prebit, ne pa še popolnoma v krajevnih skupnostih. Problemi v KS so zlasti v oskrbovanju, pozornosti do starejših občanov, vrtcih in drugem. Pravzaprav je vse načeto, vendar besede žensk povsod še vedno nimajo prave teže...

• »Odkar sem v pokoju, časa nimam več«, se je smejala tovarišica Milena: »Včasih sem rada prebirala knjige, zdaj komaj utegnem...«

• »Leži ji« Dostojevski. Vojnih romanov ne mara preveč, čeprav je Svetinovo Ukano »požrla« na dušek. Za sprostitev se loti tudi detektivskih zgodb:

• »Knjiga vpliva na človeka, ga vzgaja in gradi njegovo osebnost... Srečna? Če sem srečna? Sreča se mi zdi pravzaprav zadovoljstvo. Človek mora biti sam s seboj na čistem, živeti mora v skladu s svojimi nazori. Pa s srcem je treba živeti... Vse, kar počnemo, je namenjeno človeku...«

Bogomir Šefic

• Vse tole je pripovedovala s spokojno prekrizanimi rokami na prsih.

• »Najtežje je bilo, ko so Nemci selili družino. Meni se je uspelo skriti. Najprej sem hotela uiti skozi okno, vendar je spodaj stal vojak. Potem sem se skrila v omaro v pritlič-

Jubilej hotela Ilirija

15 LET USPEHOV

Petnajst let niti ni tako visok jubilej, če ga ne bi proslavljala hotel, ki je edini »pravi« hotel v tako veliki občini, kakršna je naša Šiška. Tako je začel kolektiv leta 1964 z 99 ležišči v 66 sobah in leta 1970 z dograditvijo in požrtvovalnostjo celega kolektiva to število povečali na današnjih 245 ležišč v 134 sobah. Potrebnost hotela kaže že podatek, da so se nočitve od 45 tisoč letno v prvih letih delovanja tega hotela povečale na 85 tisoč. Glede na povprečne zasedenosti hotelskih zmogljivosti čez leto je hotel Ilirija na drugem mestu v Ljubljani.

Danes ima ta hotel v svojem sestavu še motel Tikveš, gostilne Jelen, Keršič in Majloka, bife »Pri kolodvoru« v Medvodah, gostilno Katrca na Viču, pizzerijo Parma pri Maximarketu ter hotel Bor na Črnem vrhu pri Idriji.

Vsak hotel je še pomembnejši, če je znan po dobri in pestri kuhinji. Zato ni čudno, da so po večletnih bivanjih delegacij prijateljskega mesta Parme prišli na idejo, da bi uredili pizzerijo z imenom tega mesta. Letos pa so med sejmom Alpe-Adria organizirali »Teden italijanske kuhinje«, ko so jo vodili kuharski strokovnjaki iz Parme. Te izredno uspešne gastronomske večere so popestrili z modnimi revijami mojstra Ivana Debevca.

Ceprav so pred leti že organizirali »Teden italijanske kuhinje« mojstrov iz Modene, vse kaže, da bo po uspešnem nastopu parmskih kuharjev ta praksa prešla v vsakoletno tradicijo. Pričakujejo pa tudi »revanš« naše domače jugoslovanske kuhinje v Parmi in Pesaru.

Na sliki: stari in sedanji hotel Ilirija.

Mario L. Vilhar

Iz dnevnika
malega
Piškar-ja

Lacek

Danes je bil en silno zagaman dan, čeprav sprva ni tako kazalo. Je šla namreč mama k zdravniku in me je imel v varstvu ata, kar sicer ni nič hudega. Toda je imel danes ata nekakšen sestanek, pa sem moral še jaz z njim, česar mu ne bom zlepa odpustil. Prosil sem ga in prosil, naj me pusti zunaj, toda je bil neizprosni, češ da bom spet kakšno neumnost ušpilil (je pač treba povedati, da sem jih tiste dni res nekaj storil).

No, kaj sem hotel in sem za kazen lepo sedel v zadnjo klopo in moral tam običati cele tri ure, kolikor je tisto trajalo. Trajalo pa je takole:

najprej ni bilo nič oziroma so ljudje silno klepetali. Večina je sedela v klopih, bile pa so mize tudi nasproti njim. Kot v šoli, samo da jih je bilo tu nekaj več. Nato je nekdo prišel za tiste mize nasproti, rekel, da se je sestanek začel ter potem razložil, da bi rad imel poleg sebe še koga. Menda mu je bilo dolgčas.

Očitno je o tem, kdo bi mu delal družbo, premišljeval že med potjo na sestanek, kajti je kar na pamet povedal štiri imena. Vsi ostali so bili očitno tako veseli, da ni omenil njih, da so burno pozdravili ta predlog in so se morali štirje hočeš nočeš preseliti nasproti.

Toda tudi potem se še ni začelo. Tisti, ki je vso stvar vzel v roke že od vsega začetka, je začel brati neke liste. Pogledal sem k atetu in opazil sem, da ima takšne liste pred seboj tudi on, kajti je vse tisto, kar je bral oni spredaj, pisalo do pičice isto tudi v listih na tej strani. To se mi je zdelo jako hecno, pa sem pobaral ateta, kaj to pomeni. Rekel je, da je to uvodna beseda. Aha. Kaj je to uvodna beseda, ni hotel povedati, ker so naju začeli postrani gledati.

Oni spredaj je kar lepo bral in tudi ne preveč hitro, tako da so mu lahko tisti s te strani brez truda sledili. To sem opazil po tem, ker so skoraj vsi hkrati obrnili liste, čim je obrnil svojega tudi bralec spredaj. To je dobro, kajti kadar pri nas v šoli beremo iz čitanke, nam gre vsem na živce Miha, ki vedno caplja zadaj in ga moramo čakati.

Po dolgem času je oni končal z branjem in zdaj sem mislil, da se bo naposled le začelo kaj dogajati. Morda bi tudi se, toda je potem vstal nekdo iz tretje vrste in rekel, da je tisti, ki je to prebral, stvar zelo dobro napisal in da se čisto strinja s tem. Potem je vstal nekdo drug ter se strinjal tako s prvim kot z drugim.

Ne vem, kaj se je dogajalo potem, če se sploh je, kajti sem malce zaspal.

Ko sva z atetom prišla domov, sem obljubil, da bom odslej priden kot mravlja in ne bom nikoli več nagajal.

Sploh ne vem, zakaj ata tako rad hodi na sestanke...

Grečko

tribuna 15